

A Győri Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek - alperes** ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Veszprémi Törvényszék Veszprémben, 2014. január 23. napján I.P.20.601/2013/17. sorszám alatt hozott ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Az alperes által az állam javára külön felhívásra fizetendő feljegyzett kereseti illeték összegét 18.000 (Tizennyolcezer) forintra, míg az állam által viselendő feljegyzett kereseti illeték összegét 18.000 (Tizennyolcezer) forintra leszállítja.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A felperes perbeli képviseletét ellátó pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárásban felmerült díját teljes egészében a felperes viseli.

A felek egyéb költségeiket maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes személyhez fűződő jogát azzal, hogy a 2006-2007-ben egymással folytatott telefonbeszélgetéseikről a felperes engedélye nélkül készített hangfelvételt 2007-ben a felperes hozzájárulása nélkül több magánszemély előtt lejátszotta. Eltiltotta az alperest a további hasonló jogsértéstől, és kötelezte, hogy 15 napon belül semmisítse meg a fenti hangfelvétel birtokában lévő példányát és az arról készített bármely formába, és hordozóeszközön meglévő, birtokában lévő másolatát. A törvényszék kötelezte az alperest, hogy a fenti jogsértés miatt 15 napon belül adjon elégtételt a felperesnek oly módon, hogy a felperesnek címzett magánlevélben sajnálkozását fejezi ki, egyben a felperes bocsánatát kéri amiatt, hogy a 2006-2007-ben folytatott telefonbeszélgetéseikről a felperes engedélye nélkül készített hangfelvételt több magánszemély előtt lejátszotta. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az alperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 36.000,- Ft illeték, és megállapította, hogy a fennmaradó 30.000,- Ft illeték az állam terhén marad.

A törvényszék ítéleti tényállásában megállapította, hogy a peres felek 1980-as évek óta fennálló élettársi kapcsolata - melyből két gyermekük született - 2006. nyarán megromlott, a gyermekek elhelyezése, a közös vagyon megosztása miatti viták gyakran tettlegességig fajultak, ezek miatt több gyámhivatali eljárás volt folyamatban. Az alperes feljelentése folytán a felperes ellen kiskorú veszélyeztetése miatt 2002-ben a **Település 1-i** Rendőrkapitányságon indult büntetőeljárást a z ügyészség megszüntette.

2006. év végén, illetve 2007. év elején az alperes a felperessel folytatott számos telefonbeszélgetésről a felperes engedélye nélkül hangfelvételt készített és ezen hangfelvételek egy részét közeli ismerőseinek lejátszotta, majd a rendőrségi eljárás során csatolta, ahol annak írásos áttételét készítették el. A **Település 1-i** Törvényszék előtt 7.P.20.996/2009. szám alatt a felek között folyamatban lévő élettársi közös vagyon megosztása iránti perben a bizonyítási teherről szóló tájékoztatást követően az alperes annak alátámasztására, hogy a vagyonmegosztás tárgyában kötött szerződést a felperes fenyegetésének hatására írta alá, csatolta a telefonbeszélgetések hanganyagát CD lemezen. A hangfelvételeken a felperes több esetben rendkívül felindultan, sokszor trágár kifejezéseket használva beszélt, és rögzítésre került, amikor a felperes saját autójával az alperes autójának egy alkalommal kétszer nekiütközött úgy, hogy a felek közös kisebb gyermeke is a felperes autójában tartózkodott.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában megállapította, hogy a felek élettársi kapcsolata 2006. nyarán romlott meg, a felperes ezt rendkívül nehezen tudta feldolgozni. Kiemelte, hogy a felek között közös kiskorú gyermekeik elhelyezése, a velük való kapcsolattartás, valamint a közös vagyon megosztása kapcsán nagyon komoly nézeteltérések támadtak. A bíróság álláspontja szerint ilyen helyzetben és körülmények között - a felperesi kereseti kérelemmel ellentétben - nem minősül visszaélésnek az, hogy az alperes a felperes hozzájárulása nélkül készített hangfelvételt a telefonbeszélgetéseikről annak igazolására, hogy egyes, a vagyonnal vagy a gyermekekkel kapcsolatos nyilatkozatait milyen körülmények által befolyásoltan, milyen tényektől motiváltan tette meg.

A hangfelvételek rendőrségi, bírósági eljárásban bizonyítékként történt csatolása, felhasználása kapcsán megállapította, hogy ezen felhasználások nem visszaélés jelleggel történtek, így nem minősülnek jogsértőnek. E körben hivatkozott az EBH2000/296 és a BDT2011/2442. számú eseti döntésekre. Kiemelte, hogy a hatóságok, bíróságok hivatali minőségükben eljárva ismerték meg a hangfelvételeket, nem vonhatók azonos elbírálás alá azon magánszemélyekkel, akik részére az alperes megmutatta azokat. E körben a felperes kereseti kérelme nem minősült alaposnak.

A törvényszék megállapította, hogy a felperes arra helyesen hivatkozott, miszerint a felperes hozzájárulása hiányában az alperes azon cselekménye, hogy több ismerőseinek lejátszotta a hangfelvételeket, a Ptk. 80. § -a alapján már jogsértőnek minősül. Rámutatott, hogy - amint azt az alperesi ellenkérelem tartalmazta - amennyiben a felvételek mások részére való bemutatásával az alperest az a szándék vezérelte, hogy tanácsot kérjen ismerőseitől, elegendő lett volna szóban beszámolni a beszélgetések tartalmáról. Felhívta az EBH2012.P.16. számú eseti döntést és a felperes kereseti kérelme ezen részének helyt adva a a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 84. § (1) bekezdés a.) pontja alapján megállapította a jogsértés tényét.

Tekintettel arra, hogy a hangfelvételek - a 2012-2013-as eljárások során történt felhasználással igazoltan - még az alperes birtokában vannak, ezért a bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdés b.) pontja alapján az ismételt jogsértéstől eltiltotta és a Ptk. 84. § (1) bekezdés b.) pontja szerint kötelezte a birtokában lévő példányok megsemmisítésére. Hangsúlyozta, hogy a megsemmisítési kötelezettség a bíróság és más hatóság eljárásában csatolt példányokra nem terjed ki.

A törvényszék helyt adott a felperes elégtétel adására irányuló kereseti kérelmének a Ptk. 84. § (1) bekezdés c.) pontja alapján, azonban a kérelemtől eltérően az írásbeli magánlevélben való bocsánatkérésre kötelezést elegendőnek tartotta jogintézmény funkciójának betöltéséhez.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak a felperes nem vagyoni kárigényét. A törvényszék álláspontja szerint, az alperesi ellenkérelemnek megfelelően nem bizonyított az ok-okozati összefüggést a felperes által állított sérelmek (elbizonytalanodás, pszichés megterhelés, álláskeresési nehézségek, egzisztenciális problémák, lelki károsodás) és a hangfelvételek magánszemélyek részére történt lejátszása között. E körben kiemelte, hogy a bizonyítékok inkább arra utalnak, hogy ezen problémák a felek kapcsolatának megszakadásához kötődően jelentek meg - ahogy erre maga a felperes is hivatkozott - és a perben történt nem jogellenes felhasználás kapcsán kerültek ismét felszínre. A bíróság álláspontja szerint a Ptk. 84. § (1) bekezdés e.) pontja értelmében alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt kártérítési felelősség az alperes tekintetében nem volt megállapítható.

Az ítélet elleni **fellebbezésben felperes** kérte annak megváltoztatását akként, hogy az ítélet tábla kötelezze az alperes a **Település 1-i** Törvényszék előtt folyó 7.P.20.966/2009. számú ügyben a bírósági tárgyaláson szóban történő bocsánatkérésre, valamint 500.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére. Kérte kötelezni az első-, másodfokú perköltség, illetve a pártfogó ügyvédi munkadíj viselésére.

Álláspontja szerint az ítélet jogszabálysértő, iratellenes, téves jogi következtetésen alapszik, ezért megalapozatlan.

Vitatta, hogy az alperes véleménye elegendő lett volna ahhoz, hogy a bíróság az alperes jogellenes magatartását jogszerűvé tegye, ugyanis egyetlen hatósági eljárásban sem fogadták el az általa felhasznált hangfelvételeket, erre vonatkozóan az alperes bizonyítékot nem terjesztett elő. Álláspontja szerint a törvényszéknek a bizonyítékok körébe kellett volna vonni és értékelni kellett volna azon eljárások eredményét, ahol a felhasználásra sor került.

Kifogásolta, hogy a bíróság ítéleti tényállásában megállapította, miszerint egy beszélgetés alkalmával kétszer is az alperes autójának ütközött sajátjával, mivel arra vonatkozóan alperes bizonyítékot nem csatolt.

Felperesi álláspont szerint a törvényszék súlytalan szankciót választva valójában nem is szankcionálta az alperes jogellenes magatartását. Véleménye szerint az alperes nem maga írja meg a bocsánatkérő magánlevelet, így az komolytalan, súlytalan, lényegében nem eredményezi alperes tényleges bocsánatkérését.

Kérte az ítéleti tényállás akként történő javítását, hogy a felvételek kizárólag 2007. évben készültek, mivel jogerős ítéleti megállapítás alapján a felek kapcsolata 2007-ben szakadt meg.

A nem vagyoni kárigény körében előadta, hogy alperes olyan helyrehozhatatlan károkat okozott neki, amelyek örök nyomot hagytak, lelkileg feldolgozhatatlanok. Álláspontja szerint az alperes szándékos magatartásának célja a felperes lejáratása, megszégyenítése, környezetének negatív befolyásolása. A felperes szerint a bíróság szankció nélkül hagyott egy jövőbeni jogellenes magatartást, aminek következtében az alperest már semmi nem tartja vissza a jogsértő magatartásoktól. Álláspontja szerint értékelés nélkül maradt az is, hogy az alperes a 2007-ben

készített hanganyagokat folyamatosan használta fel ellene, utoljára 2012-ben. Véleménye szerint az sem véletlen, hogy az alperes olyan magánszemélyeknek játszotta le a felvételt, akik a barátaik voltak, és akiket az alperes később, a vagyoni jogi perben tanúként kért meghallgatni. A per során készített tárgyalási jegyzőkönyv szerint a hangfelvétel ezen embereket befolyásolta, a felperesről alkotott véleményüket megváltoztatta. Károkozasként kérte értékelni a 2012-es ismételt felhasználást, amely a felperesnél ismét kiváltotta az önértékelési, pszichés zavarokat, sírási kényszert, bezárkózást és az attól való félelmet, hogy hol, ki hallhatta a felvételeket. Álláspontja szerint az alperes magatartásával okozati összefüggésben jöttek elő ismét azok a következmények, amelyek a kapcsolatotromlás után jelentkeztek előzőleg. Tanúkkal bizonyította, hogy újra bezárkózott lett, depressziós állapotba került, újra feszültségoldó tablettákra kényszerült, ezért az alperes kártérítési felelősségét meg kell állapítani. Kérte köztudomású tényként elfogadni a nem vagyoni kárának felmerülését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A törvényszék a perben szükséges és elégséges mértékben a bizonyítási eljárást lefolyatta, a beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően, helyesen, okszerűen, összességükben értékelve megalapozott tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetésével és a döntés indokolásával is az ítélet tábla egyetért.

Az ítélet tábla a felperes által - az elsőfokú eljárás 5. és 10. sorszámú jegyzőkönyveiben foglalt kioktatások ellenére - a másodfokú eljárás során csatolt ambuláns lapokat, kezelési lapot a Pp. 235. § (1) bekezdés 2. mondata alapján új bizonyítékként nem fogadta be. A dokumentumok 2013 óta folyamatosan fennálló kezeléseket igazolnak, így nyilvánvalóan nem az elsőfokú határozat meghozatalát követően szerzett róla tudomást a felperes, annak lehetőségétől sem volt elzárva, hogy az elsőfokú eljárás során csatolja azokat. Az ítélet tábla kiemeli, hogy orvosi iratok esetleges érdemi vizsgálata sem vezethetne a felperes számára kedvezőbb határozat hozatalához, mivel nem bizonyított az ok-okozati összefüggést a hangfelvételek magánszemélyeknek történt lejátszása és a felperes orvosi kezelése között.

Az alperes által csatolt, közösségi portálról letöltött információkat pedig azért nem vonta a bíróság értékelési körébe, mivel a felperest terhelte annak bizonyítása, miszerint az alperesi magatartás következtében a felperesnél olyan hátrányok, illetve hátrányos helyzet keletkezett, amely nem vagyoni kártérítés útján kompenzálható. Felperesi bizonyítás hiányában az alperest nem terheli az ellenbizonyítás kötelezettsége.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a hangfelvételek hatóság előtti felhasználása nem minősül visszaélésszerű magatartásnak az alperes részéről, azokat a peres eljárás során is a bíróságnak a bizonyítási teherről történt kioktatását követően, bizonyítékként használta fel. E körben helytállóan hívta fel a törvényszék az EBH2000/296 és a BDT2011/2442. számú eseti döntéseket. A következetes bírói gyakorlat szerint a bíróság vagy más hatóság előtt folyó eljárásban az igazság érvényesülésének biztosítása közérdek, a bizonyítás ezt a célt szolgálja. Emellett az alperesnek jogos magánérdeke is fűződött ahhoz, hogy a felek között folyamatban volt és lévő eljárások során a felperesi magatartást igazolni tudja. Ezen közérdek és alperesi jogos magánérdek védelméhez képest a perbeli felvétel készítése és annak kizárólag a hatóság előtti eljárásban bizonyítékként történt felhasználása a felperesnek nem okozott aránytalan sérelmet, ezért az nem ütközik a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményeibe, azaz nem visszaélésszerű, nem jogsértő.

Ugyanakkor jogellenes magatartásnak minősül a hangfelvétel harmadik személyeknek történt lejátszása, és e vonatkozásban helytállóan került sor a jogsértés tényének megállapításra (Ptk. 84. § (1) bekezdés a.) pont), a hasonló jellegű cselekményektől való eltiltásra (Ptk. 84. § (1) bekezdés b.) pont), valamint az alperes arra való kötelezésére, hogy a birtokában lévő hangfelvételeket semmisítse meg (Ptk. 84. § (1) bekezdés d.) pont).

Az ítéletábra osztja a törvényszék álláspontját a megállapított elégtétel vonatkozásában. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felek között folyamatban lévő vagyontársaság megosztása iránti perben történő bocsánatkérésre kötelezésnek nincs indoka, az alperesi magatartás a felperes által hivatkozott perrel kapcsolatban nem áll. Az elégtételadás keretében a sérelmet szenvedett személy erkölcsi jóvátételt, általában olyan tartalmú nyilatkozat közzétételét követelheti, amely a jogsértés megtörténtét tudatosítja azzal a személyi körrel, amely előtt őt a sérelem érte. (BDT2010. 2231) Az írásbeli magánlevél útján történő bocsánatkérés igazodik az elégtétel, mint jogintézmény céljához, valamint elégséges a jogsértés kompenzálására.

Helytállóan utasította el a törvényszék a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét. Az elsőfokú bíróság eljárása során megfelelően kiosztotta a bizonyítási terhet, a bizonyítási eljárást megfelelő körben lefolytatta. Okszerűen állapította meg, hogy a hangfelvételek külső személyek részére történő lejátszásával kapcsolatban olyan mértékben nem nehezült el a felperes élete, ami a nem vagyoni kártérítésre kötelezést indokolná. A felperesnél jelentkező panaszok más okból is felmerülhettek, ahogy arra maga a felperes is utalt, mikor előadta, hogy először az élettársi kapcsolat megszakadása váltotta ki nála a hivatkozott problémákat. A felperes nem tudta bizonyítani az ok-okozati összefüggést az alperes jogellenes magatartása és a hivatkozott panaszok között.

A személyhez fűződő jogok megsértése önmagában nem alapozza meg a nem vagyoni kártérítés iránti igényt. A nem vagyoni kártérítés sem szakítható ki a kártérítés jogintézményének szabályai közül, vagyis a károsultnak a köztudomású tények kivételével igazolni kell a kár tényét és annak károkozó magatartással való okozati összefüggését is. Jelen esetben eme kötelezettségének a felperes nem tett eleget. (BDT1999. 45)

Az ítéletábra kiemeli, hogy a cselekmény jellege nem olyan, amellyel kapcsolatban bekövetkezett károsodás köztudomású tényként lenne kezelhető és ezáltal indokolt lenne a felperest ért nem vagyoni kár megtérítésére való alperesi kötelezés.

A felperes a fellebbezésében nem hivatkozhatott eredménnyel arra, hogy iratellenesen került megállapításra, miszerint egy telefonbeszélgetés alkalmával kétszer az alperes gépjárművének ütközött. A rendelkezésre álló hanganyagok ugyanis alátámasztják ezen ítéleti megállapítását, a törvényszék helyesen állapította meg a tényállás ezen részét is.

Az elsőfokú bíróság kellő mértékben tisztázta a tényállást a körben is, hogy az alperes 2006-2007. évben készítette a hangfelvételeket. Az ítéletábra rámutat, hogy az elsőfokú ítéletben nem került sor annak rögzítésére, miszerint az élettársi kapcsolat megszakadását követően készítette volna az alperes a hangfelvételeket, azt azonban rögzítette, hogy a felek élettársi kapcsolata 2006. nyarán romlott meg, a felvételek készítésének idejét erre figyelemmel határozta meg.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra a törvényszék érdemben helyes döntését - a per főtárgya tekintetében - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltség összegének és viselését illetően akként változtatta meg, hogy mind az alperes által fizetendő, mind az állam terhén maradó feljegyzett kereseti illeték összegét 18.000,- Ft-ra szállította le. Személyiségvédelmi perben több polgári jogi igény együttes érvényesítésekor főszabály szerint az eljárási illeték alapjául a kártérítési követelés szolgál. Együttesen érvényesített igények esetén a meg nem határozható perérték (Itv. 39. § (3) bekezdés) csak akkor szolgálhat az eljárási illeték alapjául, ha az így számítandó érték meghaladja a kártérítési követelést. (EBH1999. 94) Fentieknél megfelelően az ítélőtábla a feljegyzett kereseti illeték összegét a nem meghatározható perérték alapján 36.000,- Ft-ban állapította meg, melynek viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint rendelkezett.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán feljegyzett fellebbezési illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése alkalmazásával, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A felperes a másodfokú eljárás során teljes pervesztes lett, a Pp. 87. § (2) bekezdése értelmében a pártfogó ügyvédjének díját maga viseli. Az alperesnek a fellebbezés folytán megtérítést igénylő igazolt költsége nem merült fel, így e körben az ítélőtábla a döntéshozatalt mellőzte.

G y ő r, 2014. november 20. napján

. Lezsák József sk.. Szalay Róbert sk.dr. Maurer Ádám sk.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró

Kiadmány hitelül:

Kiadó